

No. 37. } 15de September 1889. { 15de Marg.

Rolf's Gadedreng.

(Forts. fra forr. No.)
II.

Næste Dag lod Rolf sin Tinvogn blive staaende udenfor Døren, da han gik ind i Dilbers Butik. Da han kom tilbage, var den borte; længere nede paa Gaden var der nogle Drengene oppe at slaas. Rolf saa meget ulykkelig ud og vilde just begynde at græde, da Thomas kom farende ud af de Kjømpendes Midte med Vognen i Haanden. Saa hurtigt han kunde, løb han hen til Rolf, gav ham Vognen, og stillede sig op foran ham, beredt til at forsvare ham og sig selv mod ethvert Angreb. Men da Drengene saa, at Gadedøren stod aaben, forsoiede de sig bort og noiedes med at pege Fingre ad Thomas. Thomas satte sig ned for at trække Beiret og

begyndte at rette paa sin Hue, der havde faaet en slem Medfart.

"De Drengene er slet ikke artlige," sagde Rolf.

"De har aldrig gaaet i Dannelseanstalt, saa man kan ikke vente stort af dem," sagde Thomas, "men nu har de faaet en liden Overhaling, der nok vil hjælpe paa dem."

Drengene blev ved at tale sammen, indtil der blev kaldt paa Rolf. Hver Dag, naar Rolf kom ud, fandt han Thomas staaende udenfor Huset, og de blev snart gode Venner. Rolf pleiede at gaa ud paa Gaden og lege, saunt aflægge sit daglige Besøg hos Dilber, medens hans Moder stovede af i Dagligstuen. Hun saa da tidt ud af Vinduet for at se, om hendes lille Dreng var ifigte.

Thomas passede paa og talte kun med Rolf, naar hun ikke kunde se det,

for han var vis paa, at hun ikke vilde synes om, at de talte sammen, og saa snart, som han hørte Lyden af hendes Stemme, løb han bort. Rolf gjentog naturligvis ofte mange Ting, som "en Dreng havde fortalt ham, og hun saa dem undertiden sammen, men hun vidste, at Rolf holdt meget af at gjøre Bessendtskaber, og da hun ikke gjenkjendte Thomas, antog hun, at det var forskjellige Dreng, der undertiden talte med BARNET.

De to Dreng kom imidlertid til at holde mere og mere af hinanden; Rolf saa op til Thomas som sin Forsvarer og fortrolige Ven, og Thomas elskede den lille Dreng, som han aldrig havde elsket nogen før i hele sit Liv.

En Dag kom Rolf ikke ud, og Thomas kunde ikke se noget Glint af ham ved Vinduet.

Der gik mange Dage hen, og skjönt Thomas stadig holdt Vagt udenfor Huset, saa han dog aldrig sin lille Ven, og han blev meget ængstelig tilmode. Saa kom han i Tanker om, at han kunde spørge Hr. Dilber om, hvad der var iveien med Rolf, og han gik ind i Butikken. Dilber bød ham strax at gaa ud igjen, men istedetfor at adlyde gik Thomas lige op til Dissen og satte sin Fod paa den Kasse, Rolf pleiede at staa paa. Han vilde netop til at tale, da Dilber, der havde staaet med Ryggen til ham, vendte sig om og greb efter ham. Thomas sprang hen imod Døren, standsede der og raabte, saa høit han kunde: "Jeg vil slet ikke tigge, og jeg vil ikke tage imod noget, selv om De gav mig det. Jeg vil bare vide Besset om Rolf Ringman." Saa tilspiede han med

lidt hæs Stemme: "Hvad er der blevet af ham?" Lyden af Rolfs Navn tildrog sig siebtkkelig Dilbers Opmærksomhed, Thomas's Bevægelse lagde han derimod ikke Mærke til.

"Hvad ved du om ham? Hvad angaar det dig, hvad der er blevet af ham?" spurgte Jakob barsk. "Og hvor tør du sætte din Fod paa derne Kasse, der staaer her ved Dissen, for at han kan staa paa den, naar han kommer her ind? Der er ingen, der maa røre den Kasse. Den staaer paa den Plet, hvor han selv satte den hen, og jeg vil brække Arme og Ben paa den, der vover at røre den!"

Men Thomas brød sig ikke en Smule om Jakobs Brede.

Han knugede Hænderne sammen og udbrød: "Jeg vil gaa bort og ikke røre noget — aldrig — dersom De blot vil sige mig, hvad der er blevet af Rolf! Rolf holder af mig, og det er der aldrig nogen, der har gjort før. Hvad er der blevet af ham, Hr. Dilber?"

Da han saa, hvor fortvilet Drengen var, blev han blidere stemt.

"Ja, Dreng, de siger, at han ligger for Døden. Og maasse nu — maasse er han nu hjemme i Himlen."

Der undslap Thomas et halvkvalt, fortvilet Skrig. Han vendte sig om for at gaa, men da hans Bine idetsamme faldt paa Rolfs Kasse, kastede han sig paa Knæ foran den og gned den med sit pjaltede Ærme, medens han hullkede: "Jeg vil ikke — nei jeg vil ikke sætte Foden paa den igjen, men — Na, Rolf, Rolf," og hans Taarer faldt som Regn paa Kassen. Denne Gang jog Jakob Dilber ham ikke bort. (Forts.)

Barnlige Betragtninger.

Et Par Smaatræk om Filip Neri.

Denne Mand, som levede i Italien i det 16de Aarhundrede, og som under et muntert og humoristisk Væsen skjulte en dyb Fromhed, stod i stort Ry for Hellighed, og mangfoldige kom til ham for at søge Raad. Hans Raad og Anvisninger — fortæller Dr. Kalkar — var stundom helt pudsig; men de gik ud paa at prøve Manderne, og de forfælede ikke sin Virkning. En trættekjer og raptunget Kone, som klagede over, at hendes Mand kom sildt hjem og da altid yppede Strid med hende, gav han en Flaske Bievand og raadede hende til at tage en Mundfuld Vand i Munden, naar hun ventede Mandens Hjemkomst, og beholde Vandet et Aar-ter i Munden. Husfreden blev gjenoprettet.

Om en Konne gik der det Ry, at hun var en hellig, som kunde gjøre Undere; Neri blev da sendt til Klosteret for at undersøge Sagen. Han red derhen paa et Hjel, kom til Klosteret, lod Konnen komme for sig og befalede hende at trække hans Støvler af. Hun sølte sig fornærmet over en saadan Anmodning. Saa red Neri strax tilbage og erklærede, at der var intet ved Sagen, thi hun manglede den helliges første Betingelse: *Ydmyghed*.

Melankolste Menneſter kunde han undertiden helbrede med et Drefſigen — det var hans Mening at Tungſind forſvandt ved Ydmyghed og ved aldeles ikke at agte paa ſig ſelv.

Folk, der vare bekymrede over ſine

Synder, kunde han ofte tilraabe: "D! havde jeg ikke gjort noget værre!" og ſaa ſaldt han dem om Halsen og bad inderlig med dem om Tilgivelse og Syndsforladelse og ſendte dem bort med de Ord: "Vær glad og frimodig!" Men mod ubodferdige kunde han derimod anvende ſaare ſkarpe Midler. Saaledes befalede han en Gang en ung Mand, ſom ikke vilde opgibe at hevne ſig, at knæle ned for et Billede af Kristus paa Korſet og anraabe Herren om atter at lade ſig gjenne- børe, da den første Lidelse ikke var nok for ham. Forferdelse greb den unge Mand, men fra det Dieblit tænkte han ikke mere paa at hevne ſig.

Gaade.

Mit første dig gavner og nærer;
Mit andet i Land ſig indſjærer;
Mit hede var Danmark's Lærer,
En Kundſkaben's, Lærdommen's Væter,
Hvis Minde hver Sprogmand nu ærer.

J.

Rivitteringer.

Til det nye Skolelærerſeminar i Sioux Falls:

Bed Paſt. S. Reque, Den Tønde- indſamling: Fra Spring Grove: Bed Soſie Gubberid \$3.55, Agnes Halvorſen 3 76, Minnie Myhra 2.56, Albert E. Solberg 2.27, Maria Lie 2 05, Emma Doffen 1.40, Otilia Moen 1.15. Tilſ. \$16.74.

Fra Wilmington: Bed Ths Stener- hjem 7 43, Ole D. Øſtbye 5.81, Peder E. Børtnæs 3.08. Tilſ. \$16.32.

Entered at the poſt office Minneapolis, Minn., as ſecond-ſlaſſ matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.